

Arrest

nr. 202 113 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 november 2016 een visumaanvraag gezinshereniging in om haar echtgenoot in België, erkend vluchteling, te vervoegen.

1.2. Op 17 juli 2017 wordt het gevraagde visum (type D) geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, 1, 1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 04/11/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van T. K. M. (..), geboren op 01/01/1995, van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, O. T. T. (..), geboren 21/12/1989, erkend vluchteling van Eritrese origine vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 10/08/2014 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlands authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikel en 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun recht kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheid en blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

De man kwam op 06/07/2015 naar België. In zijn asielaanvraag verklaarde hij religieus gehuwd te zijns sinds 10/08/2014 met M. T. K. (..) en geen kinderen te hebben. De man werd op 09/12/2015 erkend als vluchteling.

Op 01/07/2016 werd een eerste aanvraag gezinshereniging ingediend door de zogenaamde echtgenote.

Deze aanvraag werd in oktober 2016 geweigerd aangezien het huwelijksdocument dat werd voorgelegd een aantal schrappingen/aanpassing bevatte op niveau van de huwelijksdatum en registratie.

Op 04/11/2016, wordt een tweede aanvraag gezinshereniging ingediend.

Ter staving van de huwelijksband wordt een huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd, voorgelegd betreffende een Katholiek huwelijk, ditmaal zonder enige aanpassingen.

Op vraag van onze dienst nam de ambassade een interview af van de aanvraagster. Hieruit blijken de volgende elementen:

- betrokkenen zouden burens zijn geweest in Akrur en ze gingen naar dezelfde school*
- ze zouden gedurende 3 jaar een relatie hebben gehad alvorens de vader en oom van de man en een derde persoon naar haar huis kwam voor de huwelijksaanvraag*
- de echtgenoot was een mechanicus en zou 2 jaar als mechanicus gewerkt hebben*
- huwelijk op zondag 10/08/2014, nadien lunch bij haar familie en diner bij zijn familie*
- foto's van het huwelijk zouden zich nog in Eritrea bevinden*
- de man kocht haar een huwelijksring*
- na het huwelijk gingen ze naar Ethiopië (op 26/09/2014); eerst verbleven ze een maand in Kintsat Camp*

Vervolgens 2 maanden in Addis-Abeba, nadien vertrok de man naar Soedan

- de man zou in een houtbedrijf werken*
- kennis over de familie (namen) is ok*
- betrokkenen hebben elkaar sinds 02/12/2014 niet meer gezien!*

In het licht van deze elementen besliste Dienst Vreemdelingenzaken op 31/03/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 28/06/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- De huwelijksakte werd niet vertaald door een beëdigd vertaler; bovendien betreft het een niet gelegaliseerd religieus document te zijn*
- Mevrouw spreekt op geen enkel moment over de moeilijkheden die de man zou hebben ervaren in Eritrea. Volgens de man is hij 2 maal opgesloten geweest in de gevangenis, is hij ontsnapt, waarna ze naar Ethiopië gevlucht zijn. Zij verklaart dat ze besloten het land te verlaten omdat ze niet gelukkig waren met hoe de regering het land zou leiden.*

- Mevrouw spreekt over een woonst die ze huurden in Addis Abeba. De man verklaart echter dat hij mevrouw tot bij haar broer bracht in de hoofdstad van Ethiopië en daarna terugkeerde naar het vluchtelingenkamp in Hintsas voor een maand en dan verder trok naar Soedan. Volgens de vrouw vertrok de man vanuit Addis Abeba naar Soedan.

- Mevrouw meent dat de man in een houtbewerkingsbedrijf tewerkgesteld is, terwijl hij verklaart bij de groendienst te werken.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen door één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbevel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel in haar synthesesamenvatting betoogt de verzoekende partij als volgt:

"II.1. Enig middel

Schending artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.1.1. Vooreerst wenst de verzoekende partij te benadrukken dat de discussie in kwestie niet gaat over de erkenning van een authentieke huwelijksakte, zoals bepaald in artikel 27 WIPR en zoals de bestreden beslissing ten onrechte laat uitschijnen.

In dat geval zou uw Raad immers onbevoegd zijn, aangezien dit een discussie is die toekomt aan de burgerlijke rechtbanken - wat wellicht de bedoeling van de verwerende partij is...

Integendeel, de bestreden beslissing laat immers herhaaldelijk gelden dat de huwelijksakte slechts een religieus document betreft, dat niet werd gelegaliseerd.

Op de website van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse zaken valt alvast niet te lezen wat met men doen (legalisatie/apostille) ten einde een Eritrees document van burgerlijke stand te kunnen aanwenden in België

(http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie_van_documenten/zoekcriteria) :

Telefonisch vernam de raadsman van de verzoekende partij zowel van het Ministerie van Buitenlandse zaken (na meerdere malen doorverbonden geweest te zijn) als van het CGVS dat Eritrese documenten nooit gelegaliseerd worden.

De website van de Duitse ambassade te Nairobi is bijvoorbeeld wel duidelijk: legalisatie van Eritrese documenten is onmogelijk (http://www.nairobi.diplo.de/contentblob/2759428/Daten/4311550/eritre_a_longterm_familv_reunion.pdf).

In Eritrea is een religieus huwelijk bovendien wettelijk bindend (<http://www.shabait.com/about-eritrea/erina/17265-marriage-svstem-ineritrean-societv>).

Dit om één en ander te duiden bij de voorlegging van een religieus huwelijksdocument.

II.1.2. Aldus stelt de discussie zich naar de toepassing van de artikelen 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet zich:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [" href="#t"4 met betrekking tot die band" href=w"4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

In casu was de verzoekende partij inderdaad niet in staat om officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht voor te leggen.

Artikel 30 WIPR luidt immers onder meer als volgt:

"Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd."

II.1.3. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW.

Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie. In haar nota met opmerkingen wordt dit door de verwerende partij evenmin ontkend.

Het lijkt er bovendien sterk op dat het openbaar ministerie bij de rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge, niet met volledige kennis van zaken een advies gegeven heeft in deze zaak.

Het advies van de heer procureur stelt immers het volgende:

(...)

Het valt niet in te zien hoe het al dan niet vertaald zijn van het huwelijksdocument een element zou kunnen vormen bij het besluiten dat er geen huwelijksband is tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot.

Bovendien werd de heer procureur bovendien gevat in toepassing van de artikelen 12bis, §§5 en 6 VW, juist omdat er geen gelegaliseerd huwelijksdocument kon worden voorgelegd!!

Het is in casu dus niet aan de heer procureur om een advies te geven over de erkenning van de huwelijksakte conform het WIPR, doch wel over het bestaan van een huwelijksband. bij afwezigheid van een huwelijksdocument conform het WIPR. Het valt op zijn minst verbazingwekkend te noemen dat de verwerende partij de heer procureur hier niet op gewezen heeft en het advies op dit punt dan ook nog eens klakkeloos overneemt in de bestreden beslissing!

In die zin maakt het argument dat het huwelijksdocument niet gelegaliseerd werd helemaal geen onderdeel uit van een gedegen motivering. Integendeel, de procureur lijkt in zijn advies helemaal niet op de hoogte te zijn van het feit dat Eritrese huwelijksdocumenten niet kunnen worden gelegaliseerd.

De verwerende partij dient dit echter wel te zijn - zij heeft immers het onderzoek op grond van artikel 12bis, §§5 en 6 VW gevraagd, doch zij neemt klakkeloos het "advies" over. Het is aldus onduidelijk hoe de verwerende partij in haar nota met opmerkingen meent te kunnen voorhouden dat dit een onderdeel is van een "gedegen motivering"... Bovendien is de verwerende partij, in navolging van de heer procureur des Konings, uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

II.1.4. De bestreden beslissing neemt ook de volgende motieven uit het advies van de heer procureur over:

(...)

De verzoekende partij kreeg een aantal vragen door de ambassade voorgeschiedeld, waarop haar expliciet gevraagd werd om kort en gevat op te antwoorden.

De echtgenoot van de verzoekende partij kreeg een uitgebreider politieverhoor hier in België, waar de vragen minder gelimiteerd waren. Zo vroegen ze niet aan de verzoekende partij om in detail te vertellen waarom haar echtgenoot Eritrea ontvlucht was:

"Why did your spouse decide to leave? They are left the country because they are not happy how the Eritrea government lead the country. "

Aldus valt de algehele beknoptheid van het gehoor van de verzoekende partij, wellicht mede ingegeven door het gebrekkige Engels van de vertaler, op.

Nochtans wordt dat net aan de verzoekende partij verweten. Haar antwoord zoals geciteerd in de bestreden beslissing valt bovendien ook niet verkeerd te noemen.

Met betrekking tot de woonst die gehuurd werd in Addis Abeba, gaat de verwerende partij opnieuw kort door de bocht in haar interpretatie. Het is immers zo dat de echtgenoot van de verzoekende partij korte tijd in het huis van haar broer, Yonas, gewoond heeft in Addis Abeba toen zijn echtgenote ziek was. In die tijd heeft hij maandelijks een bedrag betaald als deelname in de kosten voor het levensonderhoud (eten en huur van de woning). Toen de gezondheid van de verzoekende partij beter was, is haar echtgenoot naar Hintsas gegaan (een vluchtelingenkamp vlakbij de Soedanese grens). Vandaaruit is hij na een maand ongeveer met behulp van een smokkelaar via Soedan verder richting Europa getrokken.

Aldus valt de tegenstrijdigheid hier niet in te zien!

Tot slot wordt er zwaar aan getild dat verzoekende partij zou gezegd hebben dat haar echtgenoot in een houtbewerkingsbedrijf werkt, terwijl hij in werkelijkheid bij de groendienst tewerkgesteld is.

Dit is echter één groot misverstand. Toen men haar vroeg wat haar echtgenoot deed als werk heeft de verzoekende partij gezegd: "He is cutting the trees". De interviewer heeft daar "houtbewerking" van gemaakt. Nu is het zo dat de taak van haar echtgenoot bij de groendienst (Duinwacht) van de stad Oostende in die periode er grotendeels in bestond om takken van de bomen en hele bomen en grote struiken om te hakken en in stukken te zagen. Dit is immers een onderdeel is van de vele activiteiten van de Groendienst Oostende, met name onderhoud van parken en pleinen en de beplantingen in de duinen.

Op deze link, https://scontent.fbru1-1.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/16681896_610337825821350_7438866970074612857_n.jpg?oh=a5e235668649cec55e17b563b2e468ca&oe=59F1C188 (ook gevoegd als stuk 3) valt de echtgenoot van de verzoekende partij samen met een andere arbeider te zien. Het is duidelijk dat ze bomen aan het omhakken waren.

Op basis van dit gehoor de verzoekende partij verwijten te weinig details gegeven te hebben is allesbehalve ernstig!

De verwerende partij gaat hier niet op in in haar nota met opmerkingen. Zij blijft echter op abstracte wijze beweren dat haar motivering "gedegen" is. Nochtans zou men van een zorgvuldig bestuur kunnen verwachten dat deze haar beslissing nog eens herbekijkt om na te gaan of ze wel aan zorgvuldige feitengaring heeft gedaan wanneer ze met deze verduidelijkingen wordt geconfronteerd. Verwerende partij lijkt het halsstarrig vasthouden aan haar "eigen grote gelijk" echter belangrijker te vinden dan het familieleven van een vluchteling en zijn echtgenote. Dit is ronduit triestig.

II.1.5. Bovendien valt tevens de beperktheid van de argumenten om de huwelijksband te ontcrachten op.

Zowel in het eerste asielgehoor van de echtgenoot van de verzoekende partij bij de DVZ, als in zijn CGVS-gehoor (reeds gevoegd bij het vorige visumberoep, nu opnieuw als stukken 4 en 5) valt te lezen dat hij steeds verklaard heeft met de verzoekende partij gehuwd te zijn. In de bestreden beslissing valt alvast niet te lezen dat hiermee rekening werd gehouden.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij zijn relaas integraal aanvaard werd (hij werd vluchteling verklaard), valt niet in te zien waarom het huwelijk in twijfel zou moeten worden getrokken.

Tevens bij het vorige visumberoep meerdere foto's van de verzoekende partij en haar echtgenoot gevoegd (stuk 6).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

II.1.6. Niet onverwacht maar wel compleet ten onrechte probeert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voor te houden dat het verzoekschrift van de verzoekende partij erop gericht zou zijn uw Raad de huwelijksakte te laten erkennen, waarvoor zij geen rechtsmacht heeft. Dat verwerende partij de discussie gemakkelijkschalve vanuit deze hoek zou trachten te voeren was te verwachten, doch het snijdt geen hout. Verzoekende partij vraagt immers helemaal niet dat Uw Raad de huwelijksakte zou erkennen - ze beseft zelf dat dit problematisch is aangezien dit document niet gelegaliseerd kan worden 11 en dat dit tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken behoort doch wel dat Uw Raad zou vaststellen dat het onderzoek naar de huwelijksband conform de artikelen 12bis, §§ 5 en 6 VW op kennelijk onredelijke wijze gebeurde.

Maar er is meer.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.1.7. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van futiliteiten en misverstanden wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken. In haar nota met opmerkingen komt zij niet verder dan te blijven beweren dat het een schijnrelatie betreft, quod non in casu!

II.1.8. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden.

Zelfs in het geval de verwerende partij opmerken dat er in casu geen bewijskrachtige documenten voorliggen, dan nog impliceert dit zoals hoger vermeld dat de verwerende partij op een andere wijze de huwelijksband dient te verifiëren.

Zelfs in geval van frauduleuze documenten, quod certe non, neemt dit niet weg dat de huwelijksband zelf op correcte wijze en rekening houdende met alle elementen uit het administratief dossier dient te worden nagegaan. A fortiori is dit hier dus het geval.

-cf. RvV 184 385 dd. 27 maart 2017 :

In zoverre verweerder in de nota wijst op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan, merkt de Raad op dat verweerder - afgezien van het gestelde dat er twijfels zijn over de werkelijke identiteit van de aanvrager, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze twijfels onvoldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden - voor het overige in zijn beslissing geen argumenten naar voor bracht dat van een beschermenswaardig gezinsleven geen sprake zou zijn. Pas in de nota wordt dit argument voor het eerst aangebracht. De Raad stelt verder vast dat de heer A. N. S. in voormeld gehoor van 7 november 2014 ook de redenen heeft toegelicht waarom hij pas na enige tijd contact opnam met zijn familie in het herkomstland - met name nu hij bij aankomst in België alle nummers kwijt was, hij aanvankelijk geen goed contact had met de Somalische gemeenschap, hij van zodra hij kennis maakte met een man van zijn stam via hem contact zocht met zijn familieleden en in de Somalische gemeenschap enkel kan worden vertrouwd op mensen van de eigen clan - en verweerder nalaat hierop in te gaan of aan te geven dat deze redenen dan niet overtuigend zijn, Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederiand, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat er voldoende concrete argumenten voorliggen om te twifelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, te meer nu verzoekers verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren die evenwel zijn omgekomen.

Vraag rijst vervolgens of het bestuur bij de beoordeling van een visumaanvraag houdende gezinshereniging met een België erkend vluchteling, vaststellende dat een (niet-frauduleus) uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document ontbreekt, nog een eigen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient door te voeren.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. In tegenstelling vooreerst tot wat de verzoekende partij voorhoudt werd de bestreden beslissing niet genomen omdat de verwerende partij oordeelt dat er geen officiële documenten werden voorgelegd ter staving van de aanverwantschapsband zodat de verwijzing naar artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet niet dienstig is. Immers oordeelt de verwerende partij in casu, met toepassing van artikel 27 WIPR, dat zij het huwelijk niet erkent omdat uit onderzoek van het parket blijkt dat het afgesloten huwelijk tussen verzoekende partij en de in België verblijvende referentiepersoon in hoofde

van één van de partijen of beide partners er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, hetgeen strijdig is met de Belgische openbare orde (artikel 21 WIPR).

Het ganse betoog van verzoekende partij over het feit dat er geen legalisatie kan bekomen worden van het religieus huwelijk afgesloten in Eritrea is dan ook in het licht van voorgaande vaststelling niet dienstig. Evenmin kan zij gevolgd worden waar zij in haar synthesememorie stelt dat verwerende partij in de nota met opmerkingen niet betwist dat de bestreden beslissing in toepassing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet werd genomen. Zij gaat immers volledig voorbij aan volgende passage in de nota met opmerkingen: *“In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen werd het visum gezinshereniging geenszins geweigerd om reden dat er twijfel bestaat omtrent de authenticiteit van de documenten, doch wel omdat er werd vastgesteld dat het voorgehouden huwelijk er in hoofde van beide partners of één van hen enkel gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.”* en verder: *“Het loutere feit dat de procureur des Konings in zijn advies dd. 28.06.2017 wijst op het feit dat de huwelijksakte niet vertaald werd door een beëdigd vertaler in België en vaststelt dat het om een niet gelegaliseerd religieus document gaat, maakt niet dat dit het motief zou zijn waarop de in casu bestreden beslissing zich steunt”*. De Raad kan de verwerende partij volgen dat uit algehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze steunt op artikel 27 WIPR en het feit dat het huwelijk niet erkend wordt omwille van strijdigheid met de Belgische openbare orde daar het enkel blijkt gericht te zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten.

Dat de verwerende partij zich niet ent op artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet wordt ook ondersteund door de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat het bestuur op 31 maart 2017 een schrijven gericht heeft aan het parket van de Procureur des Konings van Brugge. In dit schrijven wijst het bestuur op het feit dat verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging heeft gedaan. Het bestuur vraagt het parket een advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van het huwelijk waarbij zij tevens verzoekt om dit advies ten laatste op 3 juli 2017 te verlenen of het bestuur in te lichten over de verderzetting van het onderzoek na die datum, gelet op de verplichting van het bestuur om binnen de negen maanden volgend op de aanvraag een beslissing te nemen alsook de mogelijkheid om deze termijn tweemaal te verlengen met het oog op het onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Zij wijst hierbij op artikel 12bis, §2, derde en vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Het is aldus duidelijk dat in casu een onderzoek naar eventueel schijnhuwelijk werd gevraagd. Immers wordt vervolgens ook in voormeld schrijven gesteld:

“De volgende elementen wijzen erop dat het vermoedelijk gaat om een schijnhuwelijk dat enkel tot doel heeft om een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde, te verkrijgen:

Het aantal Eritrese dossiers, waar beroep gedaan wordt op de bepalingen van de gezinshereniging, is het laatste jaar enorm gestegen.

Hierbij valt op dat dit type van dossiers, waarbij er enkel sprake is van een echtgenoot/echtgenote zonder kinderen, steeds opvallende gelijkenissen vertonen:

de echtgenoot vervult meestal zijn militaire dienst

ze leren elkaar kennen vlak voor het huwelijk

ze zien elkaar slechts kort tijdens het huwelijk want de man vlucht meestal kort na het huwelijk het land uit

de echtgenoten hebben elkaar al sinds lange tijd (meestal enkele jaren) niet meer gezien

de echtgenote wordt altijd vermeld in de asielaanvraag

meestal is er enkel sprake van een religieus huwelijk (orthodox)

Het is ons echter opgevallen dat in heel wat dossiers, de echtgenote/echtgenoot, vaak verdwijnt na toekenning van het visum, ook al is er overeenstemming met de asielaanvraag (partners worden altijd vermeld zodat er op het eerste zicht geen tegenstrijdigheden zijn). Zo is uit een steekproef gebleken dat van de 30 dossiers waarbij een visum werd afgeleverd, er slechts 5 ook effectief werden ingeschreven in België! Het overige deel is onvindbaar. Onze dienst vermoedde een frauduleus netwerk temeer gelet op het feit dat de partner in België evenmin tussenkwam om de "verdwijning" van de echtgenote te melden.

Uit recente informatie van de lokale politie te Antwerpen wordt dit vermoeden bevestigd door hun Tolk Tigrinya: vrouwen zitten te wachten in de omgeving van de ambassades in de buurlanden. De religieuze huwelijksaktes worden aldaar gemaakt. De huwelijken hebben nooit plaatsgevonden en de 'koppels' hebben elkaar vaak nooit gezien. De vrouwen zoeken via verschillende kanalen naar mannelijke Eritreeërs in Europa en leggen vervolgens contacten. De vrouw stuurt geïd op naar de man in Europa dewelke dan de nodige procedures opstart. Eens de vrouwen hier aankomen, gaan ze asiel aanvragen in andere EU-landen en dit meestal onder een andere identiteit. Gezien de afwezigheid van

vingerafdrukken zijn de vrouwen achteraf niet meer te traceren. Soms zouden er op de ambassades wel vingerafdrukken genomen worden, maar deze worden niet opgenomen in Eurodac zodat ook hier elk spoor uit blijft.

Gelet op de ernst van de zaak en gezien deze dossiers meestal documenten bevatten die amper gecontroleerd kunnen worden (een religieuze huwelijksakte, afwezigheid van paspoort, ...), heeft onze dienst besloten om elk van deze dossiers over te maken aan het parket. De dossiers waarin sprake is van kinderen, worden door onze dienst automatisch onderworpen aan een DNA-test.

In huidig geval kwam de echtgenoot, O. T. T.(..), naar België op 06/07/2015. In zijn asielaanvraag verklaarde hij religieus gehuwd te zijn sinds 10/08/2014 met M. T. K. (..) en geen kinderen te hebben.

De man werd op 09/12/2015 erkend als vluchteling.

Op 01/07/2016 werd een eerste aanvraag gezinshereniging ingediend door de zogenaamde echtgenote. Deze aanvraag werd in oktober 2016 geweigerd aangezien het huwelijksdocument dat werd voorgelegd een aantal schrappingen/aanpassingen bevatte op niveau van de huwelijksdatum en registratie.

Op 04/11/2016, wordt een tweede aanvraag gezinshereniging ingediend.

Ter staving van de huwelijksband wordt een huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd, voorgelegd betreffende een katholiek huwelijk, ditmaal zonder enige aanpassingen.

Op vraag van onze dienst nam de ambassade een interview af van de aanvraagster. Hieruit blijken de volgende elementen:

betrokkenen zouden burens zijn geweest in Akrur en ze gingen naar dezelfde school

ze zouden gedurende 3 jaar een relatie hebben gehad alvorens de vader en oom van de man en een derde persoon naar haar huis kwam voor de huwelijksvraag

de echtgenoot was een mechanicus en zou 2 jaar als mechanicus gewerkt hebben

huwelijk op zondag 10/08/2014, nadien lunch bij haarfamilie en dinner bij zijn familie

foto's van het huwelijk zouden zich nog in Eritrea bevinden

de man kocht haar een huwelijksring

na het huwelijk gingen ze naar Ethiopië (op 26/09/2014); eerst verbleven ze een maand in Kintsat Camp, vervolgens 2 maanden in Addis-Abeba, nadien vertrok de man naar Soedan

de man zou in een houtbedrijf werken

kennis over de familie (namen) is ok

betrokkenen hebben elkaar sinds 02/12/2014 niet meer gezien!

Op grond van de informatie omtrent netwerken en fraude vraagt onze dienst uw advies omtrent het bonafide karakter van deze aanvraag.

In bijlage vindt u een kopie van de belangrijkste stukken in het dossier zodat uw dienst een onderzoek kan instellen naar de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk: huwelijksakte, persoonsgegevens asielaanvraag en interview met de aanvraagster.

Zou u, indien dat mogelijk blijkt, aan de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand alle inlichtingen kunnen meedelen die voor hem in het kader van deze zaak nuttig kunnen zijn ?”

2.4. De Raad wijst er verder op dat het niet betwist is dat verzoekende partij ter staving van haar aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging een Eritrees huwelijkscertificaat voorlegde. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum gezinshereniging op basis van een huwelijk met een in België verblijvende derdelander.

Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten

moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR inhoudt.

De Raad dient op te merken dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de Procureur des Konings en het al dan niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De Raad merkt tenslotte op dat artikel 23 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de geldigheid van de huwelijksakte.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering tot afgifte van het visum en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van het visum afdoende is om verzoekende partij dit visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde het huwelijk weigert te erkennen omdat uit het onderzoek van het parket blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De gemachtigde verwijst in het bijzonder naar het advies van de Procureur des Konings van 28 juni 2017, dat wordt hernomen in de bestreden beslissing. In het advies van de Procureur des Konings wordt vastgesteld dat naast het feit dat de voorgelegde huwelijksakte niet vertaald werd door een beëdigd vertaler en het daarbij om een niet gelegaliseerd religieus document gaat er diverse tegenstrijdigheden aan het licht zijn gekomen tijdens de verhoren van betrokkenen. Hierbij wordt omstandig gemotiveerd op basis van welke feiten de Procureur des Konings tot deze vaststelling is gekomen. Bijgevolg wordt een negatief advies verleend wat betreft het verlenen van rechtsgevolgen aan het afgesloten huwelijk.

Het gegeven dat de gemachtigde zich voor zijn eigen standpunt en beslissing baseert op het advies van de Procureur des Konings van 28 juni 2017 leidt niet tot de vaststelling dat hij geen eigen afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 27 van het WIPR en dat de bestreden weigeringsbeslissing aldus niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Zoals gesteld, belet de onderzoekplicht in het kader artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid of daarmee rekening te houden. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde, in het kader van de

bevoegdheid die hem ter zake toekomt, zich niet vermag aan te sluiten bij het oordeel van deze andere overheid.

Verzoekende partij betoogt dat het parket niet met volledige kennis van zaken een advies heeft gegeven in deze zaak en wijst op punten waar volgens haar het advies de mist ingaat. De Raad stelt vast dat de inhoudelijke kritiek van verzoekende partij in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat haar huwelijk wel degelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit haar betoog blijkt duidelijk dat verzoekende partij in essentie de vaststelling van de gemachtigde van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van het Eritrees certificaat van kerkelijk huwelijk betwist.

In de mate dat verzoekende partij de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte betwist, hetgeen ook blijkt uit haar betoog en de Raad dit betoog niet anders kan lezen gelet ook op de bespreking hoger waaruit blijkt dat verzoekende partij zich ten onrechte vastpint op artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekende partij deze weigeringsbeslissing kan aanvechten voor de bevoegde rechtbank, in casu de familierechtbank (zie artikel 27, § 1 WIPR juncto artikel 572bis Gerechtelijk Wetboek) volgens de procedure voorzien in artikel 23 WIPR juncto artikelen 1025 tot 1034 Gerechtelijk Wetboek. De Raad heeft verder geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde in casu ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en zij de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Verzoekende partij kan, mocht het huwelijk uiteindelijk toch worden erkend door de familierechtbank, steeds een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging indienen. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een stuk neer waaruit blijkt dat zij beroep heeft aangetekend bij de familierechtbank ten einde de erkenning te bekomen van de huwelijksakte. Naast de vaststelling dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij hier hoe dan ook geen rekening mee kon houden, dient alleszins gesteld dat het loutere gegeven dat verzoekende partij beroep heeft aangetekend tegen de niet-erkenning van de huwelijksakte geen afbreuk vermag te doen aan de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Zoals gesteld kan verzoekende partij, indien haar huwelijk toch wordt erkend door de familierechtbank, steeds een nieuwe aanvraag indienen tot het bekomen van een visum gezinshereniging.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van visum geen kennelijk redelijke beslissing is. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Verzoekende partij meent dat er zich een schending van artikel 8 EVRM voordoet omdat zij wel degelijk een gezinsleven heeft met de referentiepersoon.

2.6. De Raad merkt op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor staten om een religieus, in casu kerkelijk, huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een

religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

Nu het (kerkelijk) huwelijk van verzoekende partij niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van verzoekende partij kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde diende dan ook geen rekening te houden met en een belangenafweging te verrichten omtrent dit (vermeende) gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, in samenhang met de materiële motiveringsplicht, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond en kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER